

bestemte Hensigt. Bist er det, at „Dplag“ er et saa relativt og svævende Begreb, at det troer jeg, ogsaa her kan gjøres gjældende, at det vilde høre til Lovens svage Sider, om man vilde knytte en Cardinal-Bestemmelse i samme til et Udtryk, der kunde være saamegen Tvivl og vakkende Fortolkning underkastet. Jeg har, ved at læse Forslagsstillernes § 15, undret mig over, at man ikke der har talt om Den, der havde Dplag af Skriftet, thi der var i denne Paragraph den selysamme Grund til at benytte Ordet Dplag; men man har der brugt en anden Udtryksmaade, som vel kunde fortjene at komme under Dverveielse. Det er et ret heldigt Træk, at Forslagsstillerne der ere komne til at variere deres eget Udtryk. Der tales nemlig i § 15 om „Den, der har eller har havt Skriftet til Forhandling eller Uddeling“; og det turde vel være, at, ligesom dette Udtryk idetmindste ikke er udsat for de Indvendinger, som lade sig gjøre imod Ordet „Dplag“, saaledes har og hiint i § 15 brugte Udtryk, fra en anden Side betragtet, et, skjøndt — det indrømmer jeg — ikke meget væsentligt, Fortrin fremfor det, som fandtes i det tidligere, af Landsthinget vedtagne, Forslag, hvor det heed: „Den, som forhandler eller paa anden Maade uddeler Skriftet“; thi det førstnævnte Udtryk er i en vis Henseende noget bestemtere og tillige noget mere omfattende.

Endelig er der et Punkt, som endnu ikke er berørt, og hvorved jeg skal tillade mig at opholde mig nogle Diebliske. Jeg har nemlig nogen Betænkelighed ved det foreslaaede meget lave Minimum af Mulcten. Det er til Styrke for denne lave Ansættelse udhævet, at det mulig kunde hidrøre fra en i sig meget undskyldelig Tilfældighed, at Bogtrykkerens Navn og Trykstedet ikke vare blevne anførte paa Skriftet. Men man bør herved ikke tabe af Sigte, at Bestemmelsen i § 1 er paa en Maade en Hovedhjørnesteen for den hele Lov, og skulde derfor vogte sig for at slappe denne Bestemmelse formeget ved at sætte Minimum altfor lavt. Det er en Kjendsgjerning, at en saadan lav Ansættelse af Minimum for en relativt bestemt Straf, let faaer en betydelig Indflydelse paa den Maalestof, som Domstolene ordentligvis ville anlægge ved Valget af

Straffegraden. Man kan desuden være temmelig sikker paa, at i de fleste Tilfælde, hvor det vil komme til at hedde, at Bogtrykkerens Navn og Trykstedet ere blevne udeladte ved en Feiltagelse, vil dette kun blive anført som et Paastud. Og selv hvor det maatte være Sandhed, skulde jeg dog mene, at det er en temmelig grov Feiltagelse; det synes at være ganske i sin Orden, at Bogtrykkeren under en ikke aldeles ubetydelig Mulct alvorligen tilholdes at passe paa, at en saa vigtig Bestemmelse, som den her omhandlede, noie efterkommes. I Regjeringens Udkast var Minimum foreslaaet til 50 Rbd.; Landsthinget nedsatte det til 10 Rbd., og nu vil man aliter halvere dette Minimum, hvilket dog virkelig turde være at drive Lempeligheden for vidt.

Damhjer: Jeg er bange for, at vore Forhandlinger ved dette Forslag let kunde faae en svævende og ubestemt Character, uden at det i Virkeligheden kunde føre til noget praktisk Resultat, thi Forsamlingen maa lægge Mærke til, at der ikke er filltet noget Ændringsforslag i de Retninger, hvori den sidste ærede Taler har talt (Hør! Hør!). Naar vi derfor skulle gaae ind paa en Recension om, hvorledes det kunde være eller ikke være, saa kunde Discussionen aldrig faae nogen Ende, og jeg troer, det vilde spille Forsamlingens Tid, naar jeg vilde verle Uttringer i den Retning (Ja!), derfor vil jeg eengang for Alle erklære paa Forslagsstillernes Begne, at jeg ikke er kjender Uttringer og Modbemærkninger for at være sande, fordi jeg ikke søger at gjendrive dem, naar disse Modbemærkninger ikke støtte sig til et bestemt Forslag, hvorom Forsamlingen kunde komme til at tage nogen Resolution. Jeg skal altsaa blot med denne almindelige Forvaring imødegaae den ærede Talers Uttringer, uden at gaae ind paa Enkeltheberne.

Grundtvig: Jeg vil blot bemærke, at naar man er saa bange for, at Udtrykkene skulle være saa svævende eller Minimum af Mulcten skulde være saa lav, at det var muligt, at Bogtrykkeren eller Bedkommende i det Hele kunde blive fri, og at man foreslaaer for hans egen Sikkerheds Skyld, hans Sikkerhed paa at blive dømt og rammet, at Udtrykkene skulle være mere bestemte, og Minimum højere, saa